

selv om Banerne ikke betaler sig, maa der dog tages noget Hensyn til, at det er saa betydelig dyrere at drive Baner i Øjeblikket med de høje Kulpriser, end det har været tidligere.

Jensen-Sønderup: Spørgsmaalet om at forhøje Formue- og Indkomstskatten for derved at dække Underskuddet ved Driften af Statsbanerne er der vistnok ingen Grund til at komme særlig ind paa; de allerfleste vil vistnok erkende, at vi neppe kan og heller ikke bør gaa den Vej.

Der er enkelte af de Udtalelser, som den højtærede Minister fremsatte, jeg glæder mig over at være enig med ham i. Det gælder navnlig de Udtalelser, der blev fremsat paa Grund af de udtalte Ønsker om, at man i hvert Fald ikke burde gaa til en Forhøjelse af Taksterne for de Varer, paa hvilke der er fastsat Maksimalpris. For de allerfleste Varers Vedkommende gælder det, at Maksimalpriserne er fastsatte paa den Maade, at det er Staten, der betaler Forskellen mellem Varens virkelige Pris og den Pris, Konsumenten skal betale, og det, at der kommer en højere Fragt, vil sikkert ikke komme til at betyde, at de, der skal bruge Varerne, kommer til at betale mere, men derimod, at Staten kommer til at betale noget mere. Det er et Princip, der har været hævdet i mange Aar af Lovgivningsmagten, at man skulde, navnlig da for Statsbanedriftens Vedkommende, tage fra den ene Lomme og lægge i den anden. Rigsdagen har holdt paa, og Ministrene har givet deres Tilslutning dertil, at man f. Eks. skal opføre baade til Indtægt og Udgift det, der kan siges at være Værdien af Statsbanepersonalets Frirejser, for ikke at tale om, at der under forskellige Ministerier findes et Beløb, der føres til Udgift under det paagældende Ministerium, men gaar ind som en samlet Indtægt under Statsbanerne som repræsenterende Værdien af de Frikort, der er udstedte af de forskellige Ministerier. Det synes jeg er et godt Princip, som bør fastholdes, og jeg er enig med Ministeren i, at man ikke bør indlade sig paa at gøre Undtagelser, baade fordi det i sig selv er vanskeligt, og ogsaa fordi det fuldstændig strider mod, hvad Lovgivningsmagten hidtil har hævdet.

Dernæst vil jeg gerne nævne, at der dog endnu, omend ikke i saa stor Udstrækning som tidligere, er en ikke ringe Transit, og at vore lave Statsbanetakster betyder, at det, der passerer gennem Landet til vore Nabolande, ogsaa slipper billigt gennem Landet. Naar vore Nabolande

forhøjer deres Takster, er der ikke megen Grund til, at vi skal beholde vore lave Takster, som vore Nabolande nyder godt af. Det er et Hensyn, der var meget stærkt fremme, da vi i Fjor behandlede Lovforslaget om en Takstforhøjelse, og jeg fandt ingen Grund til at gentage det, da jeg havde Ordet før, men jeg vil dog nu, da der fra nogle Sider er rejst Tvivl om, hvorvidt man skal gaa til den Smule Forhøjelse, som det faktisk er i Forhold til Underskuddet, nævne, at der dog ogsaa her er et Hensyn, man bør tage med i Betragtning, at selv om man gaar til at lade en Formue- og Indkomstskat dække Underskuddet, vilde vi dog ikke kunne faa nogen Skat fra de Lande, der nyder godt af de lave Takster.

Maa jeg dernæst sige, at jeg ikke kan erkende Berettigelsen af de mange Krav, der har været fremme om, at man enten slet ikke eller i meget ringe Grad skal gaa til Forhøjelser paa de korte Afstande. For det første synes jeg, det bør siges — den højtærede Minister sagde det ikke, han kunde jo sikkert med fuld Ret have gjort opmærksom derpaa — at det er Trafikken, og da navnlig Persontrafikken paa de korte Afstande, der giver Underskuddet. Der er de samme Generaludgifter, om jeg maa bruge det Udtryk, den samme Ulejlighed baade med Trykning og Salg af Billetter o. s. v. Jeg behøver ikke at gaa længere tilbage i min egen Erfaring end til i Gaar, da jeg rejste til Viby. Toget var meget langt og overfyldt, saa at ikke alle kunde faa Siddeplads. Da jeg stod af ved Viby, var der imidlertid ikke ret mange Kupeer i det lange Tog; i hvilke der var rejsende, thi Passagererne var staaet af i Glostrup, Taastrup, Hedehusene og Roskilde. Alligevel skulde man blive ved med at slæbe de mange Vogne videre.

Naar vi kommer ind paa Spørgsmaalet om Bolignøden, har jeg i og for sig megen Sympati for, at der gøres noget for at lette dem, der tager Bopæl uden for Byen, enten det nu er i egne eller lejede Boliger, de Udgifter, der er forbundne med at skulle rejse frem og tilbage. Nu er deres Husleje maaske nok noget lavere end inde i Byen, saa det betyder ikke altsammen Udgift, naar de skal købe Billet til Rejsen frem og tilbage, men jeg gør dog opmærksom paa, at man sikkert med fuld Ret kunde sætte særlige Tog i Gang fra bestemte Stationer ind til Storbyerne — for det skulde ikke alene gælde København, men ogsaa andre større Byer —; det behøvede ikke at være særlig komfortabelt udstyrede Tog, man